

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (26/3 85) af:

Jimmy Stahr (S):

»Finder ministeren det ikke rigtigt, at der virkelig gøres en indsats for at skaffe en kvindelig repræsentation i organisationen for eliteidræts bestyrelse?«

Begrundelse

Repræsentantskabet for organisationen for eliteidræt har til sin bestyrelse, der består af syv medlemmer, alene valgt fem mænd. Ministeren for kulturelle anliggender har mulighed for at besætte to pladser – og har til den ene udvalgt en mand. Den eneste mulighed for at få en kvinde i bestyrelsen er altså, at ministeren bruger sin anden plads til en kvinde. Det vil virke helt paradoksalt i en organisation, hvor kvindernes deltagelse er på 33 pct., i det samlede idrætsbillede på ca. 40 pct., at kvinderne holdes ude fra repræsentation.

Der findes også en del kvinder, som helt sikkert har de nødvendige forudsætninger både idrætsligt og administrativt. F.eks. kan nævnes Hanne Petersen, DIF, Else Trangbæk, Liselotte Astrup, Inga Skjærris Nielsen, DIF, Britt Olsen, ligesom der både i centraladministrationen og i private firmaer findes kvinder, som har den fornødne administrative og idrætslige erfaring.

Svar (10/4 85):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig hr. Jimmy Stahrs opfattelse af, at det er vigtigt, at der skaffes kvindelig repræsentation i ledelsen af institutionen til fremme af eliteidrætten i Danmark.

Jeg er naturligvis ikke tilfreds med, at der endnu ikke sidder kvinder i institutionens bestyrelse.

Oprindeligt har jeg udpeget amtsborgmester Per Kaalund som formand for bestyrelsen, fordi jeg har ment, at det var vigtigt at have en person med stor administrativ erfaring til at stå i spidsen for arbejdet. Derefter har repræsentantskabet udpeget fem medlemmer. Selv om de alle er mænd, har jeg ment, at det var rimeligt og nødvendigt at udpege dir. Arne Garnell som den anden, jeg skulle

vælge, fordi det dermed kunne sikres, at også erhvervslivet ville være repræsenteret i bestyrelsesarbejdet. I Arne Garnells tilfælde har valget tilmed den fordel, at der sikres kontinuitet i forholdet til sponsorerne, idet Garnell har været en ledende kraft i opbygningen af Team Danmark.

Om to år skal tre af bestyrelsesmedlemmerne afgå efter tur, og jeg vil mene, at der til den tid vil være mulighed for også at få kvinder ind i institutionens bestyrelse. Jeg skal i al fald nok være opmærksom på behovet.

Spm. nr. S 946

Til *indenrigsministeren* (26/3 85) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Kan ministeren oplyse, hvor stort arealbehovet til gravpladser for krigsdøde vil være, samt hvor mange personer der forventes at skulle begraves uden for deres hjemsoqn?«

Begrundelse

Kirkeministeren har som svar af 14. marts 1985 på et næsten enslydende spørgsmål (nr. S 858) blandt andet skrevet, at hun ikke har anmodet menighedsrådene om at etablere særlige gravpladser med henblik på en eventuel krigssituation, og at hun heller ikke har planer herom.

Dette er – i bedste fald – en sandhed med modifikationer. Ja, måske gør kirkeministeren sig ligefrem skyldig i en overtrædelse af det niende bud. I hvert fald har hun sendt spørgeren et udkast til ny lov for folkekirken, hvori der i bemærkningerne kan læses følgende: »Ved bestemmelsen, der er ny, sikres der adgang til begravelse af krigsdøde på bestående kirkegårde eller – hvor dette ikke er muligt – på arealer tilvejebragt ved ekspropriation. Bestemmelsen tager særligt sigte på samtidig begravelse af et større antal krigsdøde og er et led i civilforsvarets beredskabsforanstaltninger.«

Selve lovparagraffen (§ 42) lyder således: »En kirkegårdsbestyrelse kan ikke modsætte sig, at krigsdøde begraves på kirkegården, såfremt der er disponibel gravplads. Er dette ikke tilfældet, kan det fornødne areal tilvejebringes ved ekspropriation. Beslutning herom træffes af kommunalbestyrelsen i samråd med embedslægen.«